

den gamle og den nye Gjæld skulle falde bort i det Finantsaar, hvori vi nu ere indtraadte. Jeg bemærker, at det Vædringsforslag, som er stillet af Ministeren med Hensyn til Sørs Akademi, ikke er Andet end en simpel Følge af det nu omtalte Vædringsforslag, idet det er en Selvsfølge, at Nenteindtagten af Akademiets Kapitalformue maa nedfattes i samme Forhold, som man fritager Theatret for at forrente Gjælden. Med Hensyn til dette Forslag skal jeg her paa Forhandlingernes første Trin indskrænke mig til at bemærke, at Udvalgets Flertal fuldstændig slutter sig til Ministeren. Man gaar ud fra, at det ikke vil kunne nytte, men kun skade at stille Theatret for knapt, saaledes at det ikke vil kunne være istand til at komme ud af det med det, som er bevilget dertil. Man gaar ud fra, at det ikke vil nytte Staten noget; thi dersom det virkelig viser sig, at Theatret ikke kan komme igjennem Theatervaaret, uden at faae en Underbalance, er der vedder intet Andet at gjøre, end at Staten dækker denne Underbalance. Det er Noget, Staten ikke paa nogen Maade vil kunne unddrage sig. Naar et Institut som Theatret drives for Statens Regning, og det er af den Natur, at dets Indtægter ere aldeles usikre, at intet Menneffe med nogen Sikkerhed vil kunne forudsæ dem, og at der maa være en stor Frihed med Hensyn til Udgiften, kan det med Sikkerhed siges, at, dersom den Beregning, man stiller op, ikke holder Stik, men der kommer en Underbalance, vil der ikke være Andet at gjøre, end at Staten dækker denne, og der vil ikke kunne være Spørgsmaal om at drage den vedkommende Minister til Ansvar derfor, idetmindste ikke i Regelen. Medens det saaledes ikke nytter Staten at stille Theatret saaledes, at det ikke kan komme ud af det, medens det ikke vil lykkes derved at unddrage sig nogen Udgift til Theatret, gaar Udvalget paa den anden Side ud fra, at det for Theatrets egen Drift vilde være yderst uehdigt at stille det saaledes. Dets Indtægter afhænge jo for en stor Del af, at man i det rette Dieblik ikke styr Udgiften, og i mange Henseender vil en ensidig Stræben efter Økonomi i Virkeligheden falde tilbage paa Theatret selv, ikke blot i den Henseende, at det formindsker Theatrets Betydning fra et kunstnerisk Standpunkt, men ogsaa fordi det vil være skadeligt for Theatret i økonomisk Henseende. Naar det nu fra Regjeringens Side fremfattes som en bestemt Opfattelse, at Theatret ikke vil kunne komme gennem Finantsaaret, naar det stilles saaledes, som det er foreslaaet i det foreliggende Finantslovsforslag, saa har Udvalgets Flertal ment, at man ikke burde tage i Betænkning at følge den ærede Kirke- og Undervisningsminister i denne Henseende.

Den anden Række af Vædringsforslag, der er stillet af den ærede Kirke- og Undervisningsminister, er den, der sigter til at føre Universitetets Formue tilbage til den Tilstand, hvori den befandt sig for to Aar siden, og sikkre den imod fremtidig

Forbrug. Udvalgets Flertal er gaaet ud fra, at saalænge at man ikke ved særlig Lov har tilveiebragt en endelig Ordning af de separate Fonds Forhold, kan det ikke gaa an, idetmindste ikke fra dette Things Standpunkt, at man tillader, at der ved Finantsloven foretages væsentlige og gjen-nemgribende Forandringer i deres Stilling, og det vilde ske, dersom man overfor Universitetet vedblev at gaa frem ad den samme Vej, man er gaaet de sidste 2 Aar, og med Hensyn til hvilken det dog bliver at bemærke, at Landstinget kun kan antages at have givet sit Santykke til denne Ordning paa de foregaaende Finantslove i Haab om, at en endelig Ordning af dette Forhold og en endelig Afregning vilde kunne tilveiebringes. Det er nemlig klart, at, naar man, som Tilfældet har været i de to sidste Finantsaar, lader Universitetet af sin Kapitalformue dække sin egen Underbalance, som i disse Aar netop er indtraadt, fordi man er befsæftiget med at anlægge den botaniske Have, kan det forudses, at Universitetets Kapitalformue om nogle faa Aar vil være forbrugt, og dette Institut vil saaledes paa denne Maade være aldeles ude af Stand til at hende sin Stilling som separat Fond. Udvalgets Flertal har derfor ganske maattet tiltræde den Anskuelse fra den ærede Ministers Side, at det er nødvendigt at tilveiebringe en Tilbageførelse af den Tilstand, der maa anses for at være den normale paa dette Punkt, den Tilstand, der har udviklet sig i en lang Række af Aar, indtil man for to Aar siden begyndte paa det nye System, og hertil vil det være nødvendigt for det Første, at Kommunitetet eftergiver Universitetet den Gjæld, hvori Universitetet nu for Aiden staar til Kommunitetet, forsaavidt den hidrører fra Anlæget af den botaniske Have, og dernæst at Kommunitetet ogsaa for Fremtiden paatager sig den yderligere Udgift, som den botaniske Haves Anlæg vil foraarsage, navnlig Opførelsen af det Museum, der skal være i Haven. Men dernæst, selv om dette sker, vil det endda være nødvendigt at stasse Universitetet et Tilskud. Med Hensyn til det Spørgsmaal, hvorfra dette Tilskud skulde tages, har der jo været forsøgt forskellige Veie. Der har været stillet Forslag om, at det hele Tilskud skulde udredes af Kommunitetet, det var det Forslag, der fandtes oprindelig i Finantslovsforslaget. Der har dernæst af den ærede Minister ved Finantslovens 3die Behandling i Folkethinget været stillet Forslag om, at det hele Tilskud skulde udredes af Statskassen, men dette Forslag er ogsaa faldet. Nu er der af den ærede Minister stillet Forslag om, at det skal udredes dels af Kommunitetet med 50,000 Kr. og dels af Statskassen med 50,000 Kr. Med Hensyn til dette Spørgsmaal staar Udvalget saaledes, at Udvalgets Flertal for sit Vedkommende egentlig anser det for det Fornuftigste, Naturligste og Rigtigste, at Tilskudet udredes af Kommunitetet, saaledes som Tilfældet har været i